

cationslinien, forlanger en Erstatning derfor. Jeg troer imidlertid, at Regjeringen maa være det ærede Medlem taknemmelig for at have gjort opmærksom paa den Overensstemmelse, der finder Sted imellem Regjeringens forfjellige Forslag. Naar Regjeringen ikke foreslaaer, at Ophævelsen af Skovtvangen skal medføre en Erstatning til Statskassen, da er Grunden den, at Regjeringen i sin Tid ikke har givet de paa gjældende Ciere nogen Erstatning for den Tvang, den paalagde dem. Denne Tvang var ganske vist en Indskrænkning i Eiendomsretten; der blev imidlertid dengang ikke givet nogen Erstatning, og det vilde derfor være haardt, nu at forlange en Erstatning for Tvangens Ophævelse. Anderledes forholder det sig nemlig imod med Eiendommene indenfor Demarcationslinien. Der har nemlig Regjeringen givet Erstatning; den har for 200 Aar siden, enten expropriert disse Eiendomme aldeles, eller givet Cieren en rundelig Erstatning for den Servitut, der blev paalagt deres Eiendomme. Der er blevet omtalt en Betænkning af 30te October 1858, i hvilken der findes et Bilag, som med megen Sagkundskab behandler dette Spørgsmaal. Jeg har ikke troet at burde foranledige, at de Undersøgelser, der ligge til Grunde for denne Betænkning blive gjenoptagne eller yderligere fremsatte; jeg har troet, at man havde Nød af Undersøgelser, og at man ønskede Handling. Men, dersom Sagen skulde betragtes som et reent og bart Retsspørgsmaal, og dersom det navnlig skulde vise sig, at der var Fare for, at Staten skulde tabe den Million, som den efter min Mening har fuldstændig Krav paa, og som vilde tilflyde Statskassen, hvis den foreslaaede Foranstaltning blev bragt i Udførelse, saa vilde det ganske vist paahvile Regjeringen at gjenoptage denne Undersøgelse; om ogsaa Sagen derved led nogen Opsættelse, maatte dette dog betragtes som et mindre Onde. Naar man imidlertid med Opmærksomhed gennemgaaer den nævnte Betænkning, vil man ikke kunne undlade at bemærke, at der lige siden Christian den 4des Tid af den danske Regjering er blevet vist en særdeles Agtelse for Eiendomsretten, hvad alle disse Forhold angaaer; navnlig har dette været Tilfældet i den

ældre Tid, og da særligt under Christian IV, der f. Ex. Kjøbte en heel Forstad med Huse og haver og for en stor Deel betalte den med rene Penge. Ogsaa under Frederik III., inden Demarcationslinien blev etableret, blev der, hvergang Byen og en Udvidelse, hvergang den ene Anvendelse af Eiendomme fortrængte den anden, kort sagt, hvergang en saadan Forandring fandt Sted, givet Erstatning for det, som den vedkommende Eier blev nødt til at opoffre. Hvad der ogsaa synes at fremgaae af den nævnte Betænkning, er, at Staten for en meget stor Deel erhvervede selve Eiendommene indenfor Demarcationslinien, og ikke blot gav vedkommende Ciere Erstatning for Byggefrihedens Indskrænkning; Følgen deraf har været, at en stor Deel af disse Eiendomme er gaaet over fra Statens Eier til at blive Privates Eiendom med den paahvilende Servitut. Nu at ville gjøre gjældende, at Staten, som saaledes med Opoffrelse har tilkjøbt sig denne Ret til at forhbyde Bygning, som endog for en stor Deel selv har tilkjøbt sig disse Eiendomme, og saa igjen solgt dem for en meget ringe Priis med den paahæstede Servitut, ikke skulde have Ret til at søge Erstatning for de Opoffrelser, som den dengang har gjort, forekommer mig rigtignok at være Noget, som er aldeles uholdbart. Spørgsmaalet stiller sig for mig ganske simpelt saaledes, at Staten i 1661 for Forsvarsvæsenets Skyld anstiftede en Befæstning og tilveiebragte et Belte udenom Befæstningen, og, hvad enten dette Belte tilhørte selve Staten eller private Ciere, saa var det ligefrem en Deel af det Vaaben, som Staten anstiftede sig for at forsvere Landets Selvstændighed. Den saaledes anstiftede Eiendom har siden den Tid været i Statens Haand. Jeg kan gjerne indrømme, at det er naturligt, at, naar Befæstningen nedlægges, da ogsaa denne Servitut forsvinder, men det er jo ogsaa dette, Regjeringens Forslag gaaer ud paa. Idet Staten søger at afhænde den ene Eiendom, nemlig Fæstningens Terrain, er det ogsaa dens Hensigt at tilbyde at afhænde den anden, som er Servituten; disse to Eiendomme hænge paa det Næreste sammen, hvorfor det er ganske naturligt, at de afhændes paa samme Tid. Men naar man forlanger, at den ene skulde bortskæntes, saa er jeg over-